

Hoofdstuk 40

Lieve kleinkinderen,

In mijn geboorteplaats Kollumerpomp, een klein dorpje aan de voormalige Lauwerszee, was vroeger toen ik naar de lagere school ging, geen supermarkt met beveiligingscamera's. In ons dorp was een kleine kruidenierswinkel waar je wekelijkse boodschappen kon kopen. Ook kwam kruidenier Boonstra bij ons in huis om tijdens een kop koffie de wekelijkse bestelling op te nemen, die zijn knecht dan een dag later in een tas bij mijn moeder bezorgde.

Was mijn moeder iets vergeten, dan stuurde ze mij naar de winkel om het op te halen. Als ik de winkeldeur opendeed, dan rinkelde de deurbel, waarna de winkelier na een klein poosje in de winkel kwam en vroeg: 'Eelke, wat moet jij van je mama ophalen?'

'Een pond suiker, Boonstra,' was mijn antwoord.

Winkelier Boonstra pakte dan zijn grote ronde suikerschep en schepte uit de grote suikerbak een papieren zak vol met suiker, die hij dan op de weegschaal op de toonbank zette. Zat er precies 500 gram suiker (een pond) in de zak, dan vouwde hij die zak dicht en zette die op de toonbank.

'Nog iets meer, Eelke?'

'Nee, Boonstra.'

Betalen hoefde ik niet, nee in een groot langwerpige boek schreef Boonstra wat ik bij hem gekocht had. Mijn moeder stond dan bij hem in het krijt. Zo heette dat vroeger. En dan ging ik op de fiets weer naar huis.

Op de toonbank in die winkel had ik een groot plak chocola zien liggen. Lekker. Maar voor mijn moeder was dat veel te duur om te kopen.

Toen ik al lang weer thuis was en de klok net 5 uur had geslagen, ging de winkelbel weer. De deur ging open, maar voordat winkelier Boonstra in zijn winkel kwam rinkelde de deurbel al weer en werd de deur met een harde klap dichtgeslagen. Boonstra, in zijn lege winkel gekomen, hoorde buiten het geluid van weglappende klompen. Buiten gekomen zag hij in de verte een jongen hard wegrennen. Hij kon hem niet meer herkennen want die grote jongen was al te ver weg. Wie was die jongen en wat had hij in zijn winkel gedaan?

Dat zag winkelier Boonstra toen hij weer in zijn winkel was. Het grote plak chocola was verdwenen...

Die middag nog ging als een lopend vuurtje door het dorp dat Boonstra bij de hoofdmeester was geweest met de vraag of hij morgen op school zou willen uitzoeken wie die jongen was die dat plak chocola gestolen had.

Na het avondeten is de grote stoere jongen Willem, uit klas 6, (nu groep 8) bij zijn vriend Appie en vraagt hem: 'Wil jij de helft van dat lekkere stuk chocola? Dan moet jij morgen tegen onze meester zeggen, dat ik vandaag om 5 uur bij jou op de boerderij aan het spelen was.'

Het antwoord van Appie, de vriend van Willem, vertel ik jullie niet. Deze vriend moest kiezen, zijn vriend Willem helpen met een leugen of kiezen voor de waarheid. Appie moest op dat moment een keuze maken....!

Keuzes maken in je leven. Dat moeten we bijna elke dag. Welke keuzes maken jullie? Welke keuzes maken jullie omie en ik?

Ook in de verhalen hieronder moeten mannen keuzes maken. Van de eerste twee mannen weten wij niet welke keuze zij gemaakt hebben. Jezus volgen of toch een andere weg inslaan?

Lees het onderstaande hoofdstuk maar. Dat gaat over het volgen van Jezus.

Hoofdstuk 40	-	Het volgen van Jezus	Lucas	18	:	18	-	30
			Mattheüs	18	:	18	-	21
			Marcus	10	:	17	-	27

Drie jaar lang heeft Jezus in Israël al lopend van stad naar stad, verteld over het Koninkrijk van God dat dichtbij was gekomen. Het waren niet alleen zijn twaalf discipelen die in Jezus als de Messias geloofden. Veel mensen hoorden Jezus en volgden hem.

Ja, veel mensen wilden Jezus volgen, graag zelfs, maar ze hadden geen geloof genoeg om zichzelf helemaal aan Jezus toe te vertrouwen.

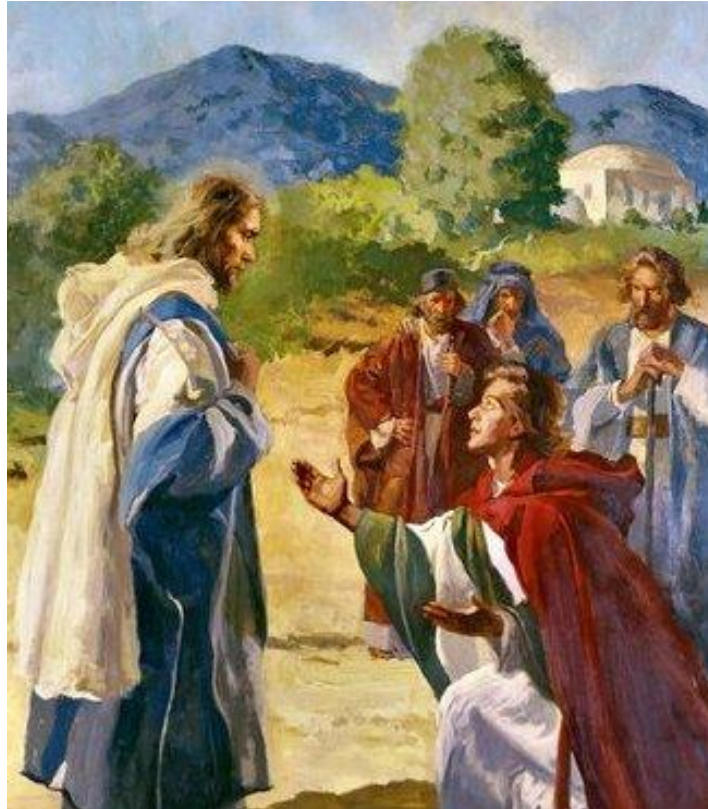
Eén van hen was een Schriftgeleerde die tijdens deze laatste reis naar Jeruzalem naar Jezus toekwam. Op zich was dat al een wonder, want tot nu toe waren Farizeeërs en Schriftgeleerden altijd tegen Jezus geweest. Ze verweten hem dat hij de wet van Mozes verachtte, dat hij de sabbat brak en dat hij omging met tollenaars en zondaren. In hun felle haat beschuldigden ze Jezus zelfs dat hij de Allerhoogste lasterde en het volk opstookte om God vaarwel te zeggen. Ja, één keer hadden ze zelfs gezegd dat Jezus door een démon bezeten was. Hun grootste wens was om Jezus te doden.

En nu stond één van hen hier voor Jezus met de vraag om zijn discipel te worden.

Terwijl hij diep voor Jezus boog, zei hij luid en duidelijk: *'Rabbi, ik wil u volgen, waar u ook heen gaat.'*

De Here Jezus wist dat deze Schriftgeleerde het ook echt meende wat hij tegen hem zei. Deze man had er lang over nagedacht. Hij was er klaar voor om Jezus

te volgen, ook al zouden zijn geleerde vrienden hem hierom verachten. Ja, misschien zouden ze hem straks de toegang tot de synagoge verbieden. Jezus wist ook dat deze Schriftgeleerde, als hij eenmaal zijn leerling was geworden, hem veel voordeel op zou kunnen leveren. Hoe anders zouden de Farizeeërs Jezus beoordelen. Een collega van hen was een leerling van Jezus geworden! En dan het gewone volk, wat zouden die er wel van zeggen? Een logisch gevolg zou zijn dat veel mensen het voorbeeld van deze Schriftgeleerde zouden volgen en ook vragen om een leerling van Jezus te mogen worden. Maar beseftte deze Schriftgeleerde wel wat het precies inhield om een leerling van Jezus te zijn? Deze man had een eigen huis, misschien wel veel geld en veel bedienden en Jezus was arm en had geen aardse bezittingen. Zou deze man, deze Schriftgeleerde, ooit kunnen wennen aan dat zwervend bestaan van Jezus? Een leven zonder een eigen huis en een eigen bed? En terwijl Jezus hem heel ernstig aankeek zei hij tegen deze Schriftgeleerde: *'De vossen hebben hun holen en de vogels uit de lucht hun nesten, maar de Mensenzoon heeft niets waar Hij zijn hoofd op kan laten rusten.'* Meer zei Jezus niet. Geen ja en ook geen nee. Pas wanneer deze man goed over deze woorden van Jezus nagedacht had, mocht hij zelf de keuze maken. Wij lezen niet in de bijbel of deze Schriftgeleerde met Jezus meegegaan is naar Jeruzalem.

'Rabbi, ik wil u volgen, waar u ook heen gaat.'

Een dag later kwam er weer een meneer bij Jezus, eigenlijk met dezelfde vraag: *'Heer, ik wil u volgen, maar mag ik eerst afscheid nemen van mijn familie?'* Ook deze meneer wilde graag bij Jezus horen. Maar omdat hij veel van zijn vrouw en kinderen hield, wilde hij eerst nog van hen afscheid nemen. Dat was toch een heel normale vraag? Het kwam niet eens in hem op dat Jezus hem dit zou verbieden.

Toch liet Jezus deze man niet naar zijn familie gaan om afscheid te nemen. Voor iemand die zo veel van zijn vrouw en kinderen hield, die zo aan zijn familie, aan zijn huis en aan zijn bezit hing, ja zo afhankelijk was aan alles wat hij bezat, voor zo iemand zou het moeilijk worden om Jezus te blijven volgen.

Als deze man zich nu los zou scheuren van alles wat hem lief was, ja dan zou hij een goede discipel van Jezus kunnen worden.

En daarom zei Jezus tegen deze man: *'Die met mij de toekomst in wil, moet sterk genoeg zijn om te breken met het verleden. Het is net zoals met een boer die zijn land omploegt. Hij mag niet achterom kijken, want dan kan zijn ploeg op een steen botsen en kapot gaan. Zo is het ook met u. Als u niet afstand kunt doen van alles wat achter u ligt, dan bent u nog niet klaar voor het Koninkrijk van God.'*

Jezus bedoelde met dit voorbeeld: wanneer je Jezus gaat volgen, kijk dan niet achterom naar wat je hebt, maar kijk vooruit naar wat je van Jezus krijgt.

En net zoals die Schriftgeleerde stond ook deze man voor de keuze: nu direct met Jezus meegaan en geen afscheid meer nemen van zijn vrouw en kinderen of thuisblijven bij zijn familie.

Graag was hij met Jezus meegegaan. Maar op deze manier, nee dat kon hij niet. Verdrietig ging hij terug naar zijn familie, naar zijn vrouw en kinderen die voor hem belangrijker waren dan Jezus....

In die dagen waren het niet alleen de twaalf discipelen die elke dag bij Jezus waren. Meerdere mensen geloofden dat Jezus de beloofde Messias was en volgden hem. Tegen één van hen zei Jezus geheel onverwachts: *'Volg Mij en word mijn leerling!'*

De man schrok. Bedoelde Jezus hem? Mocht hij net zoals Petrus en die anderen altijd bij Jezus zijn? Het was bijna te mooi om waar te zijn! Hij wilde graag. Maar...., op dit moment kwam het bijzonder slecht uit. Zijn vader lag op sterven. Elke dag kon de laatste zijn en dan moest hij, zijn oudste zoon, de begrafenis regelen. Ja, na de begrafenis wilde hij graag ook een leerling van Jezus worden en was hij bereid om Jezus te volgen, overal heen.

Heel ernstig vroeg hij: *'Rabbi, vindt u het goed, dat ik eerst de begrafenis van mijn vader ga regelen?'*

En zelfs aan dit verzoek kon de Here Jezus geen gehoor geven. Natuurlijk was het de plicht van elke zoon om zijn vader een goede begrafenis te geven. Maar er zijn tijden dat een zoon het besluit moet nemen om zijn stervende vader achter zich te laten en Jezus te volgen. Jezus zelf had hem geroepen om aan alle mensen over Gods Koninkrijk te vertellen.

Andere mensen, die niet door Jezus geroepen waren, konden later de overleden vader wel begraven. Deze oudste zoon moest nu, **op dit moment**, een keuze maken.

En daarom zei Jezus met veel nadruk tegen hem: *'Laat de doden maar voor elkaar zorgen. Maar **jij** moet de mensen gaan vertellen over Gods nieuwe wereld!'*

En weer lezen we niet in dit Bijbelverhaal of deze brave zoon zijn stervende vader heeft verlaten om de Zoon van God te volgen.

Er kwam nog iemand bij Jezus. Een jonge man, die in zijn leven al heel, heel veel geld had verdiend. Dat hij zo rijk was geworden kwam volgens hemzelf, omdat God het zo goed met hem voorhad. God zegende hem meer dan alle andere mensen en dat kwam volgens hemzelf, omdat hij zo nauwgezet en trouw Gods wetten naleefde. Het was gewoon een wisselwerking. Hij deed wat God van hem vroeg en God zegende hem door hem erg rijk te maken.

Leerden de Schriftgeleerden en de Farizeeërs niet dat rijkdom een teken was van Gods gunst? Ja, God had hem meer lief dan dat Hij van arme mensen hield!

Nu dan? Wat wil je nog meer? Hij was een voorbeeld voor alle andere mensen!

Maar toen was plotseling op de één of andere manier Jezus in zijn leven gekomen en was het gedaan met zijn rust en met zijn zelfvertrouwen. Na wat hij van Jezus gehoord had, was hij niet meer zo gerust en zeker van het fijne eeuwige leven, dat hem te wachten stond wanneer hij zou komen te overlijden. Deze rabbi van Nazareth, die volgens de Farizeeërs zich niet aan de wet hield wat betreft de sabbatsrust en die het niet erg vond dat je aan tafel ging zitten eten, zonder je handen te wassen, deze rabbi eiste van je **dat je je vijanden lief moest hebben en moest bidden voor die mensen die je kwaad deden.**

Van deze Jezus wilde deze door God bijzonder gezegende man meer weten. Hij was bang geworden, want op de manier zoals hij nu leefde, zou het niet goed met hem komen....

Hij zocht Jezus op en terwijl hij zich voor Jezus op zijn knieën liet vallen, vroeg hij: *'Goede meester, wat moet ik doen om deel te krijgen aan het eeuwige leven?'*

Jezus keek hem scherp aan en antwoordde: *'Waarom noem jij mij goed? Niemand is goed, dan God alleen.'*

Met dit korte antwoord bedoelde Jezus, dat deze rijke man goed moest weten, tegen wie hij sprak. Geloofde hij dat Jezus de Messias was of waren de woorden 'Goede meester' gewoon een groet, zoals hij ook de Farizeeërs en Schriftgeleerden begroette?

Toch wilde Jezus hem wel een antwoord geven op zijn vraag.

Hij vroeg: *'U kent de geboden?'*

Vol spanning keek deze jonge man Jezus aan, terwijl hij zei: *'Ik ken de geboden van Mozes. Maar welke bedoelt u?'*

Jezus antwoordde heel rustig: *'De gewone geboden. Je weet toch wat er in de wet staat? Pleeg geen overspel, pleeg geen moord, steel niet, leg geen vals getuigenis af, toon eerbied voor je vader en je moeder.'*

'Heer,' antwoordde hij, *'al deze wetten ben ik nagekomen. Ja, van jongs af aan. Zeg mij wat ik nog meer moet doen.'*

Jezus wist dat deze serieuze jonge man met zijn geloof in God worstelde. Hij dacht nog steeds dat hij in eigen kracht Gods wetten kon volbrengen. Hij wist nog niet dat alleen Jezus als enige Gods wetten kon gehoorzamen. Wanneer deze jonge man zou leren dat alle mensenwerk voor Gods heilige ogen geen stand houdt, wat zou hij dan een bijzonder goede leerling van Jezus kunnen zijn.

Jezus keek hem diep in de ogen en kreeg hem lief. Graag zou Jezus deze jonge man bij zijn leerlingen hebben, maar dan zou deze jonge man alles, maar dan ook alles voor hem over moeten hebben.

En daarom zei Jezus tegen hem: *'Nog één ding. Verkoop alles wat je hebt en geef al jouw geld en bezit aan de armen. Dan zul je een schat in de hemel hebben en kom daarna bij Mij.'*

De rijke man boog zijn hoofd en werd heel erg bedroefd. Hij kon wel huilen... Van al zijn bezittingen, ja van al zijn geld afstand doen? Als Jezus nu de helft had gevraagd had, dan had hij dat zeer beslist gedaan! Misschien zelfs wel meer. Maar waarom moest hij alles kwijt? Rabbi Jezus vroeg dit toch ook niet van andere mensen? Waarom wel aan hem?

Heel teleurgesteld liep hij bij Jezus vandaan, naar zijn huis en naar zijn aardse schatten....

Heel bedroefd zag Jezus hem gaan. Zo graag had hij deze jonge man erbij willen hebben op zijn laatste reis naar Jeruzalem. Hem vertellen over de grote dingen van Gods Koninkrijk.

Met een zucht zei hij tegen zijn leerlingen: *'Wat is het toch moeilijk voor rijke mensen om het Koninkrijk van God binnen te gaan.'*

De discipelen keken Jezus niet begrijpend aan. De Schriftgeleerden leerden de mensen toch niet voor niets dat armoede een straf van God was? En ook dat rijkdom een teken van Gods gunst was? Hoe kon Jezus dan zeggen dat het voor een rijk man moeilijk was om in Gods Koninkrijk te komen? Dit moest een gelijkenis zijn. Straks zou Jezus hen wel uitleggen wat hij met deze woorden bedoelde.

Opnieuw nam Jezus het woord en sprak: *'Het is gemakkelijker voor een kameel om door het oog van een naald te gaan, dan voor een rijke om het Koninkrijk van God binnen te gaan.'*

De discipelen begrepen er niets meer van. Als een rijk man door zich heel nauwgezet aan de wet te houden en ook nog eens door heel veel goede gaven

aan arme mensen te geven, niet eens in het Koninkrijk der hemelen kon komen, dan was er voor hen al helemaal geen hoop meer.

Heel moedeloos vroegen ze aan Jezus: 'Maar wie kan dan nog gered worden?'

Jezus antwoordde: *'Bij mensen is dat inderdaad onmogelijk. Maar bij God zijn alle dingen mogelijk!'*

Dat was tenminste een troost, al ging het dwars tegen alles in, wat zij tot nu toe geleerd hadden. Niet uit eigen kracht zouden ze ooit behouden kunnen worden, maar door een wonder van God.

'Het is gemakkelijker voor een kameel om door het oog van een naald te gaan, dan voor een rijke om het Koninkrijk van God binnen te gaan.'

En toen vond Petrus de moed om te vragen: 'Heer, wij hebben alles achter ons gelaten en zijn u gevolgd. Hoe zal het dan met ons gaan?'

De Here Jezus keek hen aan, deze ruige vissersmannen uit Galilea. Hij hield van hen. Van deze mannen die in hem geloofden met hun hele hart en ziel, ook al begrepen ze nog lang niet, wat zijn werk hier op deze wereld werkelijk inhield.

Jezus gaf hun het volgende antwoord: 'Ik verzeker jullie, eens wanneer de Mensenzoon zal zitten op zijn troon van Heerlijkheid, dan zullen jullie ook zitten op twaalf tronen om recht te spreken over de twaalf stammen van Israël.'

En toen dacht Jezus aan al die andere mensen die na hen zouden komen en hij sprak: 'Ik verzeker jullie: iedereen die huis of vrouw of zusters, ouders of kinderen heeft achtergelaten omwille van het Koninkrijk van God, zal reeds in deze tijd het veelvoudige ontvangen en in de tijd die komt, **het eeuwige leven.**'